

Γη Άγιους Σέρτ'ς

του Γιώργου Αλβανού

Θυμάμαι πως στο χωριό μας όταν θέλαμε να πούμε για κάποιον πως ήταν πολύ μεγάλος στα χρόνια ή πως ήταν άσχημα στην υγεία του και βρισκόταν στα τελευταία του, λέγαμε πως «ο τάδε είναι για τα πεύκα». Η κουβέντα αυτή σήμαινε πως είναι πια για θάνατο, γιατί λέγοντας "πεύκα" εννοούσαμε το νεκροταφείο, που βρίσκεται στον κατάφυτο από υπερμεγέθη και υπεραιωνόβια πεύκα γήλοφο στη

δυτική άκρη του χωριού. Λέγαμε ακόμα πως «αυτός είναι για τον Άγιου Σέρτ'ς» και εννοούσαμε πάλι πως είναι για το νεκροταφείο, αλλά δεν ξέραμε και δεν μπορούσαμε να εξηγήσουμε τι ήταν και τι σήμαινε «Άγιους Σέρτ'ς». Τον ταυτίζαμε μάλλον με τον Χάρο, αφού αυτός μας έλεγαν, παίρνει τις ψυχές. Και οι παλιοί που τους ρωτούσαμε απαντούσαν πως να ... «γη Άγιους Σέρτ'ς είναι ... γη Άγιους Σέρτ'ς».

Θυμάμαι το νεκροταφείο των παιδικών μου χρόνων, αυτό που το χώμα του σκέπασε τους παππούδες και τους γονείς μου. Στην ανατολική του πλευρά κάτω από ένα γιγάντιο πεύκο βρισκόταν το χωνευτήρι, που δεχόταν τα οστά πλούσιων και φτωχών, όταν ερχόταν η ώρα να ριχτούν σ' αυτό και «εις χουν να απελεύσουν». Τα σαπισμένα δοκάρια ενός ξύλινου πατώματος και ένα κομμάτι μισογκρεμισμένου τοίχου από τον νοτιά άφηναν να υποθέσεις πως κάποτε υπήρχε εκεί, πάνω από το χωνευτήρι, κάποιο κτίσμα, ίσως κάποιο εκκλησάκι. Τα κόκαλα φαίνονταν μέσα από τα κενά των δοκαριών και δεν ήταν λίγες οι φορές που από το γειτονικό Σχολείο μαθαίναμε την ανατομία του ανθρώπινου σώματος από αυτά. Οι τάφοι φτωχικοί και απέριπτοι σαν τους ανθρώπους που σκέπαζαν: Ένας ξύλινος σταυρός βαμμένος με λαδομπογιά, μπηγμένος στο χώμα, με το όνομα του νεκρού μισοσβησμένο από την πολυκαιρία, λίγες πέτρες που έδειχναν τα όρια της τελευταίας του κατοικίας, ένα καντήλι που τρεμόσβηνε στο τενεκεδένιο φανάρι. Τις περισσότερες φορές χρειαζόταν να ξέρεις τη θέση του κάθε τάφου, γιατί η βροχή και τα χόρτα εξαφάνιζαν τα ασαφή όριά τους.

Μέρος του νεκροταφείου σήμερα

Άγιος Σέργιος και οστροφυλάκιο σήμερα

Σήμερα υπάρχουν μαρμάρيني τάφοι, μαρμάρيني σταυροί, μαρμάρινα καντήλια. Οι νεκροί πρέπει να είναι ήσυχoi πως κανείς δε θα μπερδέψει τη θέση του τάφου τους. Σήμερα στη νοτιοδυτική πλευρά του νεκροταφείου έχει κτιστεί όμορφο εκκλησάκι και παραδίπλα σύγχρονο οστροφυλάκιο ,έτοιμο να δεχτεί τα οστά τους σε ακριβότερο ή φθηνότερο κασελάκι.

Σήμερα ξέρουμε πως «γη άγιους Σέρτζς » είναι ο άγιος Σέργιος ,που μαζί με τον άγιο Βάκχο είναι δυο από τους πολύ τιμώμενους άγιους της Εκκλησίας.

« Υπηρετούσαν στον στρατό του αυτοκράτορα Μαξιμιανού. (286 -305 μ.Χ.) Τους διέκρινε μεγάλη ανδρεία στα πεδία των μαχών, αλλά και σωφροσύνη στην καθημερινή τους ζωή. Γι' αυτό και ο αυτοκράτορας τους έδωσε μεγάλα αξιώματα. Όταν όμως έμαθε ότι οι δυο επίλεκτοι στρατιώτες του ήταν χριστιανοί, δεν ήθελε με κανέναν τρόπο να το πιστέψει. Για να πεισθεί λοιπόν, οργάνωσε τελετές με θυσίες σε ειδωλολατρικό ναό και κάλεσε να παραστούν σ' αυτές οι Σέργιος και Βάκχος. Οι δυο χριστιανοί στρατιώτες αρνήθηκαν και ομολόγησαν το Χριστό με θαρραλέο φρόνημα. Εξοργισμένος τότε ο αυτοκράτορας, διέταξε και τους αφάιρεσαν τα διάσημα των αξιωμάτων τους. Έπειτα, αφού τους ενέπαιξαν και τους διαπόμπευσαν με διάφορους τρόπους, τους έστειλαν σ' ένα σκληρό δούκα της Ανατολής, τον Αντίοχο. Αυτός με πρωτοφανή ωμότητα μαστίγωσε μέχρι θανάτου το Βάκχο. Στο δε Σέργιο, επειδή κάποτε τον είχε ευεργετήσει, πρότεινε, αφού αρνηθεί τον Χριστό, να του χαρίσει τη ζωή. Η απάντηση του Σεργίου ήταν «το να πεθάνω είναι κέρδος, διότι έτσι θα ενωθώ πλήρως με τον Χριστό». Τότε ο Αντίοχος αμέσως έδωσε διαταγή και τον αποκεφάλισαν.» (Ενοριακά Νέα , Ενοριακα .gr). Η εκκλησία τιμά τη μνήμη τους στις 7 Οκτωβρίου.

Η εικόνα του αγίου Σεργίου στο εκκλη -
σάκι του νεκροταφείου του χωριού μας

Οι άγιοι Σέργιος και Βάκχος

Είναι άγνωστο σε μένα πότε καθιερώθηκε η λατρεία του αγίου στο χωριό μας και γιατί στον συγκεκριμένο χώρο του νεκροταφείου.